

HUONO VERKKOSIVUSTO

Kevin Kinney
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Kevin pyörähti tuolillaan tietokoneen ääressä. Hän paineli näppäimistön näppäimiä miten sattuu.

"Äiti, voinko jo pelata autopeliä?" hän huusi.

Äiti vilkaisi keittiöstä. "Kun kotitehtävät on tehty."

Kevin huokaisi. Kuinka hän voisi keskittyä kotitehtäviin? Hän oli niin lähellä sitä, että pääsisi suosikkipelissään tietokoneella seuraavalle tasolle. Ja kotitehtävät olivat... no, *kotitehtäviä*.

Kaipa hän voisi ainakin aloittaa ne. Hän selasi yhtä verkkosivustoa. Se ei todellakaan näyttänyt yhtä hienolta kuin autopeli.

Sitten Kevin näki linkin. Hän napsautti sitä.

Linkki vei hänet verkkosivulle, jossa oli kuvia ihmisistä, joilla ei ollut vaatteita.

Tämä on paha, hän ajatteli. *Minun pitäisi lopettaa katsominen*. Kevin vilkaisi olkansa yli. Kukaan ei katsonut häntä. Hän katsoi vielä muutamia kuvia. Hän oli vain utelias.

Kevinistä alkoi tuntua pahalta. Hän sulki nopeasti verkkosivun. Hän yritti palata jälleen kotitehtäviensä pariin. *Ei se mitään*, Kevin ajatteli. *Näin vain muutamia kuvia*. Mutta paha tunne ei mennyt pois.

Kevinistä tuntui, että hänen pitäisi kertoa äidille verkkosivusta. Mutta häntä pelotti. Mitä jos äiti suuttuu?

Sinä iltana päivällisen jälkeen Kevin auttoi äitiä astioiden pesemisessä.

"Oletko kunnossa?" äiti kysyi.

"Joo", Kevin vastasi.

Mutta Kevin ei ollut kunnossa. Häntä ihan itketti. Hänestä tuntui jälleen siltä, että hänen pitäisi kertoa äidille. Mutta Keviniä pelotti yhä.

Taivaallinen Isä, auta minua, hän rukoili itseksensä. Hänestä tuntui hieman paremmalta.

"Voinko kertoa jotakin?" Kevin kysyi.

"Tietysti", äiti sanoi. "Mitä haluat kertoa?"

Kevin katsoi lattiaa. Hän ei ollut varma, kuinka aloittaa. "Kun tein kotitehtäviä, katsoin yhtä verkkosivua, jossa oli kuvia ihmisistä, joilla ei ollut vaatteita. Olin vain utelias. Mutta nyt en voi unohtaa, mitä näin."

"Hyvä, että kerroit minulle", äiti sanoi. Hän halasi Keviniä. "Uteliaisuus on normaalia. Sinä tiedät, että nuo asiat ovat pahoja, eikä sinun pitäisi katsoa niitä. Mutta on hyvä, että olit rehellinen. Nyt sinusta tuntuu paremmalta, koska kerroit minulle."

"Etkö ole vihainen?" Kevin kysyi.

"Tietenkään en", äiti vastasi. "Rakastan sinua. Haluan auttaa sinua. Ja niin haluaa taivaallinen Isäkin. Hän voi aina auttaa sinua saamaan asiat kuntoon."

Kevinistä ei enää tuntunut pahalta.

"Minua pelotti kertoa sinulle", hän sanoi.

"Mutta minusta tuntui paremmalta, kun olin pitänyt rukouksen."

"Kuulostaa siltä, että Pyhä Henki auttoi sinua olemaan rohkea!" äiti sanoi.

Rukoillessaan Kevin *oli* tuntenut olonsa tyneksi ja rauhalliseksi. Mutta jo ennen kuin hän rukoili, hänestä oli tuntunut, että hänen piti kertoa äidille.

"Luulen, että Pyhä Henki auttoi minua koko ajan", Kevin sanoi. "Hän kertoi minulle, että kuvat olivat huonoja. Ja Hän sanoi minulle, että minun pitää kertoa sinulle, mitä tapahtui."

"Olen aina valmis kuuntelemaan, jos haluat puhua tällaisista asioista", äiti sanoi. "En suutu. Tehdään yhdessä tietokoneen turvallisen käytön suunnitelma."

Kevin hymyili. "Se kuulostaa hyvältä ajatuksetta." ●